

Sygn. akt III Cz 553/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Braziewicz

SR (del.) Lidia Czapla

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 września 2018 r. w G.

sprawy egzekucyjnej z wniosku Bank (...) Spółki Akcyjnej w W., K.D., (...) spółki jawnej

z udziałem wierzyciela hipotecznego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko dłużnikom R. Ż. i W. Ż.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w J. A. K. – H. w sprawie o sygn. Km 4904/14

na skutek zażalenia dłużników

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 i 3 postanowienia Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt I Co 180/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Lidia Czapla SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Cz 553/18

UZASADNIENIE

W punkcie 2 postanowienia z 7 listopada 2017r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu – Zdroju odrzucił na podstawie art. 767³k.p.c. skargę dłużników na czynności komornika w części dotyczącej uchylecia postanowienia komornika z 26 stycznia 2015r. dotyczącego poszukiwania majątku i obciążenia dłużników oraz w części dotyczącej uchylecia w całości postanowienia z 14 maja 2015r. W pozostałym zakresie oddalił skargę dłużników na czynności komornika, o czym orzekł w punkcie 3 tego postanowienia na mocy art. 767§1 k.p.c. Powołując się na treść art. 767§4 k.p.c. wskazał, że postanowienie komornika z 26 stycznia 2015r. zostało doręczone dłużnikom 28 stycznia 2015r., z kolei postanowienie komornika z 14 maja 2015r. dłużnicy odebrali 19 maja 2015r. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że dłużnicy złożyli skargę na powyższe postanowienia 25 kwietnia 2016r. Nadto wywiódł, iż brak jest podstaw do podjęcia czynności w trybie art. 759§2 k.p.c., uznał że działania komornika były zgodne z wnioskiem wierzyciela i zasadne.

Zażalenie na rozstrzygnięcia zawarte w punkcie 2 i 3 wskazanego orzeczenia złożyli dłużnicy. Domagali się umorzenia postępowania egzekucyjnego, zmiany zaskarżonych rozstrzygnięć, ewentualnie – ich uchylecia. Wskazywali, że zamieszkiwana przez nich nieruchomości została przystosowana do potrzeb ich niepełnosprawnego dziecka i komornik

nie powinien prowadzić egzekucji ze spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu ze względu na treść art. 829 pkt 9 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 767§4 k.p.c. przewiduje tygodniowy termin na wniesienie skargi na czynności komornika, liczony od dnia zawiadomienia o dokonaniu tej czynności.

Z akt sprawy wynika, że postanowienie komornika z 26 stycznia 2015r. zostało dłużnikom doręczone 19 maja 2015r. Dłużnicy złożyli natomiast skargę 25 kwietnia 2016r., a zatem po upływie ustawowego terminu do wniesienia skargi. Wniesienie środka zaskarżenia po upływie ustawowego terminu powoduje bezskuteczność tej czynności procesowej. O wystąpieniu tego skutku decyduje wyłącznie chwila faktycznego dokonania czynności i następuje on samoistnie bez względu na przyczynę dokonania spóźnionej czynności procesowej. Czynność zaskarżenia dokonana po terminie nie może już bowiem ulec konwalidacji, a środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia wniesiony po terminie podlega odrzuceniu jako spóźniony (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 lutego 2012 roku, IV CZ 122/11, Lex nr 1169158, 11 marca 2003 roku, V CZ 16/03, Lex nr 351197, 17 sierpnia 2000 roku, II CKN 871/00, Lex nr 530688 oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 20 marca 2013 roku, I ACz 245/13, LEX nr 134425 i Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 12 września 2012 roku, V ACz 689/12, Lex nr 1216279). Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji odrzucające częściowo skargę dłużników jako spóźnioną należało więc uznać za zasadne zwłaszcza, że skarżący nie przedstawili w zażaleniu żadnych argumentów świadczących o jego nieprawidłowości.

W głównej mierze zarzucali natomiast brak zastosowania przez komornika art. 829 pkt 9 k.p.c. W tym zakresie wskazać należy, że regulacja ta poszerza katalog ograniczeń przedmiotowych w prowadzeniu egzekucji świadczeń pieniężnych dłużnika zawartych w art. 829 pkt 1-8 k.p.c. o przedmioty niezbędne ze względu na niepełnosprawność dłużnika lub członków jego rodziny. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny, zakres przedmiotowy tego wyłączenia należy oceniać w kontekście ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) i należą do niego środki techniczne umożliwiające wykonywanie pracy czy podejmowanie kształcenia - przedmioty ortopedyczne, sprzęt rehabilitacyjny, pojazdy mechaniczne przystosowane do przewożenia osób niepełnosprawnych, jak również inne przedmioty niezbędne osobie niepełnosprawnej do umożliwienia wypełniania ról społecznych (A. Adamczuk (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Art. 506-1217, wyd. III, M. Manowska (red.), Lex 2018). Regulacja ta znajduje zatem zastosowanie jedynie do rzeczy osobistych związanych z niepełnosprawnością dłużnika, nie obejmuje jednak swym zakresem elementów wyposażenia nieruchomości, z której korzystają osoby zamieszkujące z dłużnikami. Dłużnicy zasadność zastosowania art. 829 pkt 9 k.p.c. upatrywali natomiast w okoliczności wyposażenia pomieszczenia w elementy stałe i przystosowane do potrzeb mieszkającej z nimi osoby niepełnosprawnej.

Z tych względów zażalenie dłużników podlegało oddaleniu jako bezzasadne na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

SSR del. Lidia Czapla SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Barbara Braziewicz